

sit Arbejde bliver i Stand til at give sit Bidrag til Husholdningen. Men, som sagt, ingen Kvinde bør være helt ukyndig i Husholdningen, kommer der Tider, hvor Forholdene absolut kræve det, da maa hun kunde tage Haand i med. Er hun fra Barndommen af vænnet til at betragte dette som sin Pligt, og er hun ved sin sædvanlige Syssel vænnet til Flid og Omtanke, da ville saadanne mindre Forsøg paa at øve huslig Gerning maaske ikke falde saa uheldige ud.

Men, siger man videre, hvad skal der blive af Børnene? Jeg vil hertil svare: Det er Børnene, jeg taler om, og ikke om Børnebørnene. Lad os faa opdraget en Slægt af aandeligt og legemligt sunde og stærke Mennesker med udviklede Evner, faste Viljer, og vi tør vente, at disse ville være i Stand til at løse de Opgaver, der lægges for dem. Hvordan disse skulle løses, ere vi lige saa lidt i Stand til at sige forud, som vi kunne forudsige, om den unge Pige vil blive Moder eller ej. En Del Kvinder blive aldrig Mødre, blandt dem, der opnaa denne Lykke, vil en stor Del være i Stand til at udføre deres Gerning i Hjemmet, de kunne altsaa have deres smaa Børn om sig. De Kvinder, hvis Arbejde skal udføres udenfor Hjemmet, ville vel for det meste komme til at gøre et gøre et Ophold saa vel inden Svangerskabet som i den Tid, Barnet er ved Brystet. Jeg tror ikke, Kvinder derfor ville blive uskikkede til at tage fat igen, en Mand glemmer jo ikke, hvad han har lært, fordi han skal aftjene sin Værnepligt. At Moderens Helbred kan tage Skade af Fødslerne, er en anden Sag. Det vil hun komme til at lide under, hvad hendes Livsgerning saa end monne være. Men nøder Forholdene hende til saa hurtigt som muligt at genoptage sit Arbejde, da maa vi haabe paa, at Arbejdsforholdene ville blive forbedrede, hvilket sikkert vil ske for Kvindens Vedkommende, naar hun først ved Duelighed og Paalidelighed har vist sig at udfylde sin Plads, saa hun ikke kan undværes uden at savnes. Men ogsaa i andre Henseender kan man komme den arbejdende Moder til Hjælp, Vuggestuer, Børnehaver og Asylter pege jo i den Retning. Man vil vel sige, at dette er kunstigt, og at vi allerede er alt for langt inde paa det kunstige, vi maa tilbage til det naturlige.

Mon det virkelig skulde være nødvendigt? Hvad er vel Kunsten uden et Resultat af Menneskers Tankearbejde og Snille? Vor hele Levevis, vor Bolig, vor Klædedragt er jo præget deraf, ja man vilde vel ikke kunne opholde Livet her under vore Forhold, hvis ikke Kunsten kom os til Hjælp. Imidlertid, der maa være Grænse for alt, det gælder da at finde, hvor Grænsen bør være. — Jeg mener, at man her maa skelne mellem Kunst og Unatur. Unaturligt er det at berøve Barnet Modernælken, da det jo er en Kendsgærning, at ingen kunstig Ernæring kan erstatte denne. Og unaturligt er det at ville sønderbryde Hjærte-